

Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo,

ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.

2. Korinským 4:6

Témou článku je poznanie Božej slávy v tvári Ježiša Krista. Zaujímame sa o zjavenie Boha v evanjeliu, osobe a diele Pána Ježiša Krista.

Úvod

Písali sme už o tom, že Božia sláva sa zjavuje cez stvorenstvo každému jednému človeku, ktorý je na tvári zeme. Božiu slávu poznávame cez stvorenstvo takým spôsobom, že veci, ktoré sú o Bohu neviditeľné, jeho večná moc a jeho božstvo, Boh zjavuje v tvorstve. Je veľmi dobré

rozjímať o týchto veciach a aj takto spoznávať Božie veličenstvo, jeho veľkú moc, jeho božstvo.

Iná možnosť poznania Božej slávy je takpovediac v tvári Adama, a to kvôli tomu, že človek je obrazom Boha a Boh sa zjavuje aj cez tento obraz. Oveľa lepším, dokonalým obrazom Boha je však Ježiš Kristus z Nazareta. Na tento obraz sa v tomto článku zameriame.

Nosný text, z ktorého budeme vychádzať, je nasledovný: „A ak aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha. Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.“ (2. Korinským 4:3-6). Štvrtý verš oznamuje, že Pán Ježiš Kristus je obrazom Boha a tento obraz v plnosti zjavil Božiu slávu. Iné obrazy (stvorenstvo, prvý človek Adam) nezjavili Božiu slávu v plnosti. Zjavili len jej časť alebo nejakú jej súčasť, a preto, aby Boh v plnosti zjavil svoju slávu, musel prísť lepší a dokonalejší obraz. Tým najlepším a najdokonalejším obrazom Boha je jeho Syn, Ježiš Kristus. Takže plnosť zjavenia Boha sa prejavila v osobe Pána Ježiša Krista.

Kristus je obrazom Boha

V Liste Židom čítame, že Kristus je odblesk slávy Boha a obraz jeho podstaty: „ktorý súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty...“ (Židom 1:3). V Liste Kolosenským čítame, že Kristus je obraz neviditeľného Boha: „ktorý je obrazom neviditeľného Boha...“ (Kolosenským 1:15) a že v ňom prebýva plnosť božstva: „lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne“ (Kolosenským 2:9). Z Písma tiež vieme, že sám Pán Ježiš Kristus povedal „kto videl mňa, videl Otca“ (Ján 14:9), a pritom nemal na mysli svoje fyzické rysy tváre, ale hovoril o prítomnosti, prebývaní, charakteristických vlastnostiach, všetkých atribútoch a podstate svojho bytia.

Na tomto mieste urobíme malú odbočku. Verše, ktoré sme teraz citovali, nech zostanú s nami a v nás preto, lebo je veľmi dôležité sa na ne rozpomenúť, keď budeme zvestovať evanjelium slávy Božieho ukrižovaného Syna. Veľakrát sa nám stane, že keď budeme ľuďom svedčiť o Bohu a o Ježišovi Kristovi a povieme im: „Uver v Pána Ježiša Krista alebo prijmi Pána Ježiša Krista“, dostaneme od nich odpoveď: „Ja verím v Ježiša Krista tak ako ty. Ja som prijal Ježiša Krista“, a pritom nie vždy to musí znamenať, že hovoria o skutočnom a tom istom Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý je zjavený v Písme.

Spomínam sa na jednu pani, s ktorou som hovoril počas jednej evanjelizácie. Bola veľmi nadšená z toho, že sa koná evanjelizácia. Mal som s ňou dlhší rozhovor a rozprávali sme sa o Bohu, o evanjeliu a celý čas to vyzeralo, že ona evanjeliu uverila. Nakoniec sme sa dostali k otázke Božej trojice a k božstvu Pána Ježiša Krista. Tam sa zrazu ukázalo, že táto pani neverí, že Ježiš Kristus je Boh. Pre ňu Boh je len Otec. Keď sa stretneme s takýmto človekom, zbytočne mu budeme hovoriť: „Uver v Pána Ježiša Krista a prijmi Pána Ježiša Krista“. Takémuto človeku najprv potrebujeme z Písma ukázať, že Ježiš Kristus z Nazareta je v plnosti Boh. Tak, ako je v plnosti človekom, tak je v plnosti aj Bohom. Práve do takejto situácie sa veľmi hodí verš, ako je Kolosenským 2:9, a tiež iné hore citované a im podobné verše.

Keď je takýto človek konfrontovaný priamo s Božím slovom o božstve Ježiša Krista, tak buď toto posolstvo odmietne, alebo ho prijme. Tam už niet neutrálnej pôdy. Buď verí, že Ježiš Kristus je Boh, alebo verí, že Bohom nie je. Preto aj verše ako „kto videl mňa, videl Otca“ sú pri zvestovaní evanjelia veľmi dôležité. Ježiš Kristus sám o sebe hovorí: „ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe“ (Ján 5:26). Toto by o sebe nemohol povedať žiaden človek. To o sebe môže prehlásiť len Boh – len darca života. V zápase za evanjelium my sami potrebujeme mať jasno aj v otázke božstva Ježiša Krista a potrebujeme vedieť jeho božstvo iným jasne zvestovať v moci Ducha priamym citovaním biblických veršov.

Dva aspekty Božej slávy v osobe Ježiša Krista

Ježiš Kristus ako obraz Boha zahŕňa v sebe dva aspekty: zjavenie Božej slávy cez stvorenstvo, aj zjavenie Božej slávy cez človeka. Ako to myslím? Akým spôsobom? Hovorí to Písmo napríklad v nasledovných textoch: „Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo“ (Ján 1:3), „lebo v ňom je stvorené všetko...“ (Kolosenským 1:16), „a on je predo všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí“ (Kolosenským 1:17), „...pre ktorého všetko a skrze ktorého všetko...“ (Židom 2:10) – vo všetkých týchto veršoch sa hovorí o Pánovi Ježišovi Kristovi. Sú to mocné výroky a je úplne zrejmé, že Pán Ježiš má také božské atribúty ako Boh Otec. Teda Božia prirodzenosť osoby Ježiša Krista v sebe obsahuje celý aspekt stvorenia a celú slávu tvorstva – a to je prvý aspekt.

Druhý aspekt, teda to, že človek je stvorený na obraz Boží, je v Ježišovi Kristovi zahrnutý v tom zmysle, že vzal na seba ľudskú podobu, stal sa človekom, stal sa telom: „A on, to Slovo sa stalo

telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu...“ (Ján 1:14). Prečo sa Boh v osobe Ježiša Krista stal človekom? Prečo Ježiš Kristus neprišiel na túto zem ako anjel alebo ako nejaká úplne iná bytosť? Je veľmi dôležité, aby sme to vedeli. Odpoveď na túto otázku nachádzame napríklad v Liste Kolosenským: „i vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním“ (Kolosenským 1:21-22). Prišiel, aby zomrel za náš hriech. Aby zomrel za náš hriech, tak musel prísť ako človek v ľudskom tele. Keď chcel Boh zmieriť človeka so samým sebou, muselo sa to udiať v ľudskom tele a muselo sa to udiať skrze smrť. Prečo? „...pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i zmŕtvychvstanie mŕtvych“ (1. Korinským 15:21). Hriech sa stal v tele, preto musel byť aj odsúdený v tele (Rímskym 8:3). Je to také dôležité, že sa od toho odvádza aj pomenovanie Pána Ježiša „Syn človeka“. Je to také kľúčové, že Božie slovo vyučuje o jeho úlohe v pozícii posledného Adama/človeka, či druhého človeka/Adama (Rímskym 5; 1. Korinským 15:45+47). Písmo, keď zjavuje Ježiša Krista, zjavuje ho ako večného Božieho Syna, ale rovnako aj ako druhého Adama (1. Korinským 15:47) a ako posledného človeka (1. Korinským 15:45). Prvý Adam reprezentoval a zástupne konal za všetkých ľudí. Pán Ježiš reprezentuje a zástupne konal za celý vykúpený Boží ľud.

Takže oba aspekty, stvorenstvo ako zjavenie Božej slávy a človek ako obraz Boží, sú v Ježišovi Kristovi ako obraze Boha úplne obsiahnuté. V ďalšom texte budeme hovoriť o tom, že on je oveľa viac ako len obraz, o čom sme doteraz nehovorili.

Stvorenstvo ako obraz Božej slávy a Božej moci nezobrazuje to, že Boh je Vykupiteľ. Nijakým spôsobom nezobrazuje Božiu milosť. Rovnako aj človek ako obraz Boha nijakým spôsobom nevyjadruje aspekt vykupiteľa. To, že Boh je Vykupiteľ, a to, že Boh dáva milosť a milosrdenstvo, zobrazuje jediný obraz, ktorým je Ježiš Kristus. Je veľmi dôležité vedieť, že oveľa výtečnejším obrazom Boha než iné obrazy je Pán Ježiš Kristus. On zjavuje Boha ako večné Slovo (Ján 1:1-14).

Zjavuje Boha ako pravdu a zjavuje a realizuje Božiu milosť (Ján 1:14 a 17). Zobrazuje Boha ako Vykupiteľa a vykúpenie realizuje. O sebe hovorí: „Ja som cesta i pravda i život...” (Ján 14:6). Dokonca hovorí „Ja som vzkriesenie“ (Ján 11:25), čo sa už vôbec o žiadnom inom človeku nedá povedať. Božia sláva sa teda nesmierne a neporovnateľne viac zjavila v osobe Ježiša Krista, než sa zjavila v iných obrazoch. Zjavila sa aj v evanjeliu.

Božia sláva zjavená v evanjeliu milosti

Boh, keď stvoril nebesia i Zem, tak sa cez svoje stvoriteľské dielo úžasne oslávil. Božia sláva sa však ešte oveľa viac zjavila v evanjeliu milosti. Vykúpenie človeka skrze evanjelium milosti, to je úžasná Božia sláva. Táto stránka Božej slávy sa bytostne a veľmi priamo dotýka nás ľudí. Povedali sme už, že poznanie slávy Boha v tvári Ježiša Krista neznamená len mať rozumové

alebo intelektuálne poznanie o tejto sláve a o osobe Ježiša Krista, ale poznanie tejto slávy znamená aj stať sa súčasťou tejto slávy, byť v tejto sláve a byť premieňaný zo slávy do slávy. V tomto zmysle a takýmto spôsobom sa to týka nás. Čo o tomto učí Písmo? My všetci nesieme obraz zemského človeka (Adama): „Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí... Ako sme niesli obraz zemského...“ (1. Korinským 15:48-49). To, že my všetci nesieme obraz zemského človeka, Adama (1. Mojžišova 5:3), po jeho páde do hriechu, znamená, že sme všetci zemskí, všetci sme živá duša (duševní), všetci sme hriešni, všetci sme porušení a smrteľní (zomierame). Prečo je to tak? Podľa Listu Rímskym vieme, že sú dve roviny, prečo nesieme obraz zemského Adama v tom, že sme aj hriešni, aj porušení, aj smrteľní.

Hriešni sme preto, že nesieme Adamovu vinu. Adamova vina a trest za ňu prechádza úplne na všetkých ľuďoch. Jedna rovina nášho hriechu je tá, že aj keby sme nezhrešili (nespáchali by sme žiaden vlastný hriech, čo vôbec nie je možné), tak sme hriešni už len preto, že na nás prechádza vina z toho prvého prehrešenia, ktoré urobil Adam. Druhá rovina je tá, že sme všetci v živote zhrešili a hrešíme. Nenájdeme jedného človeka na tvári tejto zeme, ktorý by sám svojím skutkom, svojou vôľou alebo svojimi myšlienkami nezhrešil. Takto sme vinní a hriešni v dvoch rovinách. Takže všetci nesieme obraz toho zemského. To, že sme zemskí, je preto, lebo sme zobrať z prachu zeme. To je viac než len symbolické. Po páde a keď prišlo prekliatie, Hospodin povedal Adamovi: „... si prach a do prachu sa navrátiš“ (1. Mojžišova 3:19). Rovnako to platí aj o nás, lebo nesieme jeho (Adamov) obraz. Aj my sme z prachu (hliny) a navrátime sa do prachu. Opäť je to viac než len symbolická výpoveď.

Napriek tomu, že sme pozoruhodne „utkané“ stvorené živé bytosti, keď porovnáme človeka s Bohom, tak človek je len prach a hlina. Preto aj Písmo hovorí, že sme hlina alebo hlinené nádoby a On je hrnčiar. Rozdiel v tomto porovnaní je nekonečný preto, že hrnčiar je živá bytosť a hlina je neživá, je hmotou, ktorú hrnčiar formuje, ktorá nemôže sformovať sama seba. Tieto pasáže v Písme (Žalm 8:5; Jób 7:17-18; Žalm 144:3; Židom 2:6) prinášajú bázeň do našich životov, aby sme stále pamätali na to, aký je Boh mocný a zvrchovaný, a aký obrovský a nekonečný je rozdiel medzi človekom a medzi Bohom. Je udivujúce, že hoci je človek len prach a hlina, Boh sa o neho zaujíma. Písmo dokonca naznačuje, že Boh sa o človeka zaujíma viac než ako o anjelov. Preto aj Pán Ježiš Kristus prišiel ako človek, lebo Boh sa zaujíma o človeka a chce človeka zachrániť a priviesť do spoločenstva so sebou samým a do oslávenej večnej

existencie. Preto Pán Ježiš prišiel na svet ako človek a neprišiel ako anjel.

Sme zemskí, ale Písmo nám zaslubuje oveľa viac: „Ako sme niesli obraz zemského, tak ponesieme aj obraz nebeského“ (1. Korinským 15:49). To je veľmi zvláštne a mocné zaslúbenie a je zapísané v Písme na to, aby sme mu verili. V Liste Rímskym je zaslúbené vykúpeným Božím deťom: „Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna...“ (Rímskym 8:29). Takže sme predurčení byť súpodobnými obrazu nebeského Pána. V Liste Filipským čítame: „Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy...“ (Filipským 3:20-21). Takže cieľom nášho vykúpenia v Kristu Ježišovi je vzkriesenie a oslávenie.

Človek, aj keď je už spasený vierou v evanjelium, stále zostáva zemským a duševným telom (1. Korinským 15:46). Ale raz príde okamih vzkriesenia a naše telá budú premenené. Pán Ježiš Kristus už týmto oslávením prešiel. Keď po ukrižovaní zomrel, bol tri dni v hrobe, potom vstal, ešte štyridsať dní sa ukazoval učeníkom a bol vzatý hore do slávy (Skutky 1:9-11). Bol oslávený a teraz sedí po Božej pravici (Kolosenským 1:3; Efezským 2:6; Židom 1:3, 8:1, 10:12, 12:2). Teraz je to už ten nebeský Pán, o ktorom hovorí 1. Korinským 15:47 – a preto ho už nepoznáme podľa tela (2. Korinským 5:16). Teraz ho už nepotrebujeme stretnúť v tele na to, aby sme ho prijali a aby sme sa stali účastníkmi evanjelia, aby on bol v nás a my sme boli v ňom, lebo skrze vieru v evanjelium s ním zomrel a bol s ním vzkriesený každý veriaci v neho.

Písmo zaslubuje, že aj my budeme oslávení. To je to predurčenie, o ktorom čítame v Liste Rímskym 8:29. Raz sa s nami stane to, že budeme oslávení, a preto Písmo hovorí, že sme uverili v nádeji. To, na čo sa nadejeme, je, že raz príde čas, kedy naše telo bude vykúpené.

Prečo je to tak? Lebo telo a krv nemôžu zdediť nebeské kráľovstvo (1. Korinským 15:50). Znamená to, že ako zemský človek sa nikto nemôže dostať do nebeského kráľovstva. Prečo aj krv? Lebo v krvi je duša (3. Mojžišova 17:11). Duševné telo sa nemôže dostať do nebeského kráľovstva. To, čo je veriacim v evanjelium Ježiša Krista zasľúbené, je, že ponesieme obraz toho nebeského (1. Korinským 15:48). To znamená, že veriaci už nebude duševné telo, ale bude duchovné telo. Nebude zemské telo, ale bude nebeské telo („... a aký ten nebeský, takí aj všetci nebeskí“, 1. Korinským 15:48). S tým súvisí i to, že bude nesmrteľný, bude neporušiteľný, a že tam, kde bude po oslávení, už nebude hriech. To je nádej, kvôli ktorej sme uverili Bohu, kvôli ktorej sme uverili evanjeliu. Takže to je budúcnosť, ktorá sa má udiť. Toto s nami spraví Boh. Bude to dovriešenie vykúpenia.

Premenenie plné oslávenia, ktoré nás ešte len čaká a ktoré s nami urobí Boh, je nám dané čiastočne ako niečo, čo sa s nami deje už teraz, tu v tomto živote, kým sme ešte v neoslávenom tele: „No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho“ (2. Korinským 3:18).

Premieňanie od slávy v slávu

Ako sa to deje? Deje sa to tak, že sa vzhliadame ako v zrkadle v sláve Pánovej, a to je to poznanie v tvári Pána Ježiša Krista. Ako ho môžem poznať? V ľudskom tele ho už nemôžem poznať preto, že už tu v tele nie je. Tak ako ho môžem poznať? Po prvé ho môžeme poznať vďaka Písmu, lebo Boh je Slovo, Kristus je Slovo a Písmo je Božie slovo zapísané. V ňom je Pán Ježiš vykreslený do najmenšieho detailu, akoby sme ho mali pred našimi očami. Viera je o veciach, ktoré sa nevidia a v Písme Pána Ježiša Krista máme opísaného tak, že skrze vieru

vieme, kto je, aký je. Vieme, aké sú jeho atribúty, aké sú jeho vlastnosti, čo robil, ako žil, ako sa správal. Je nám príkladom, ktorý máme nasledovať. Písmo prikazuje, aby sme nasledovali všetko, čo robil a ako žil.

O tom, kto uveril a verí v evanjelium Ježiša Krista, v evanjelium milosti, platí, že nežije už viacej on, ale žije v ňom Kristus. Zomrel spolu s Kristom a to, čo žije, žije vo viere v Syna Božieho (Galatským 2:20). Taký už nežije sám sebe, ale žije Bohu. Toto sa ale musí premietať do jeho života. Musí to byť v jeho živote vidieť. Lebo inak sa mu môže stať, že len klame sám seba a že si falošne niečo o sebe namýšľa. Viera sa premieta do každodenného života človeka veriaceho v Ježiša Krista.

Premieňanie od slávy k sláve je proces, ktorý znamená viac a viac poznávať osobu Ježiša Krista, jeho dielo; viac a viac sa s ním stotožňovať a viac a viac žiť jeho život. Znamená to mať podiel na súženiach a utrpeniach a dopĺňať Kristove súženia a utrpenia. Znamená to každodenné posväcovanie sa. Písmo hovorí o vyzliekaní, obliekaní – vyzliekame starého človeka a obliekame Krista. Hovorí o spaní, bdení a prebudení, a to sú všetko praktické veci, ktoré veriaci v Krista má premietnuť do svojho života.

Poznať Božiu slávu neznamená len o nej vedieť, mať o nej intelektuálne poznanie. Poznať Božiu slávu znamená byť v nej ponorený, chodiť v nej a premieňať sa od slávy do slávy tak, ako to hovorí druhý list Korinským 3:18.

Premieňanie od slávy do slávy spôsobuje Kristov Duch. Dal nám svojho Ducha, aby Svätý Duch svedčil o našom spasení (Rímskym 8:16). Dal svojho Ducha, aby nás Duch viedol, aby nám dával poznať cesty Pánove, aby nás viedol po úzkej ceste a aby sme z nej neodbočili. Preto potrebujeme byť plnení Svätým Duchom a Ducha neuhášať.

Spoznávať Pána Ježiša Krista môžeme cez Telo Kristovo, ktorým je jeho Cirkev. To znamená, že potrebujeme mať spoločenstvo s ostatnými veriacimi, potrebujeme byť organickou súčasťou miestneho zboru.